

«Ахіллесова п'ята»

Газета Дніпропетровського обласного
медичного ліцею-інтернату «Дніпро»

Ахіллесова п'ята

Газета Дніпропетровського обласного
медичного ліцею-інтернату «Дніпро»

У цьому випуску:

Фанфік про зимові канікули

«Ахіллесова п'ята»

Газета Дніпропетровського обласного
медичного ліцею-інтернату «Дніпро»

Ось і настали довгоочікувані зимові канікули. Це той самий період року, коли ми можемо відпочити в сімейному колі, насолоджуючись розміреним снігопадом за вікном. Зокрема канікули – це час пригод, і ось така історія трапилася з нашою ліцеїсткою.

Це сталося взимку, якраз на зимових канікулах. Сніг був усюди: на деревах, на дахах, на припаркованих машинах, навіть на плечах перехожих він лежав білою ковдрою. Таку погоду люблять не всі, але декому вона подобається більше за літню спеку, весняну вологість та осінню меланхолію. Я саме такий. Тому, щоб не гаяти вільний від навчання час, я пішов гуляти в парк, подалі від натовпу, в його стару частину.

З того дня пройшло вже майже півроку, але я пам'ятаю його в усіх подробицях... Пройшовши широкою парковою алеєю, я опинився біля старого паркану, де стояла одна-єдина лавка, теж покрита сніговим хутром. Струсивши "покривало" на землю, я сів і замислився. Я думав про навчання, про плани на канікули, про чудовий зимовий день: ані вітерцю, ані хмаринки! І раптом... Що це? Тонкий, ледь помітний звук, на межі з дзвінкою тишею, ніби хтось на мить дзенькнув струною гітари або скрипнув невидними металевими дверцятами. Потім ще раз, вже гучніше, ніби з натяком: ні, це не примарилося, це насправді. Я підвівся озираючись. Тиша... Дзвінка, спокійна... Дерева стоять непорушно, вдалині блищать вікна будівлі, за декілька доріжок від мене сидять такі самі шанувальники самотності. На білому снігу явно стало видно щось маленьке, пухнасте і нерухоме.

Мені знадобилися кілька миттєвостей, аби зрозуміти, що саме ця істота, цей клубочок пискнув, наче гітарна струна. Це було кошеня, мале і беззахисне, вочевидь, полишене тут кимось в холодні та снігу! Я розгублено дивився на нього.

Далі я погано пам'ятаю, що спонукало мене підняти перелякану тваринку, пригорнути до своєї теплої куртки, притиснувши хутряною рукавицею худеньке тільце. Мабуть, то було співчуття, гостре відчуття несправедливості, хоча я прекрасно розумів, що мені самому не можна забрати кошеня додому, де на мене чекав власний пухнастий улюбленець. Але я взяв маля і поніс вбік виходу з парку.

Дійшовши до своєї вулиці, я призупинився, гадаючи, що ж робити із своєю знахідкою, яка довірливо мовчки притулилася до мене. До речі, кошеня було гарненьке: біло-чорне, вухасте, із великими жовто-сірими очима та рожевим носиком. Куди ж тебе подіти, маля, що ж робити мені з тобою?

«Ахіллесова п'ята»

Газета Дніпропетровського обласного
медичного ліцею-інтернату «Дніпро»

Так я і крокував, повільно-повільно, аж до сусіднього двору, де жило кілька моїх однокласників і де нещодавно збудували дитячий майданчик. Сьогодні майданчик, звичайно, був порожній, бо сніг не дозволяв займати гойдалки та пісочницю, а від холоду руки ледь не примерзли до турніків. Аж раптом я помітив дівчинку, яка сиділа самотньо на парапеті, блимаючи очима якось розгублено та сумно.

І вдруге за той день (навіть за якісь три години того дня) я ніби здригнувся душею від нещасного вигляду десятирічної дитини, і знов я досі не можу пояснити собі свої подальші дії. Я рішуче підійшов до дівчинки, яка підвела на мене гострий погляд сірих очей та, здавалося, анітрохи не злякалася і не здивувалася. Просто мовчки подивилась на мене, потім на кошенятко в моїх руках і неемоційним голосом із зовсім дорослими інтонаціями сказала: "А в мене ось місяць тому теж кішечка була. Але вона з'явилася, і тепер нема. Мама каже, колись візьмемо собаку, але собаку я не хочу". І знову стала дивитись на залитий холодним сонцем сніг.

Я мовчав, стояв біля малої дитини і мовчав, не знаючи, що взагалі коїться. У грудях було дивне відчуття, наче це я полишене маленьке пухнасте диво, і я – це дівча у білій в'язній шапочці, схоже більше на печального дорослого, ніж на дитину.

І раптом відчуття зникло, і щось ніби луснуло всередині мене, і я промовив так просто та зрозуміло: "Це кошеня – тобі. Бери... Якщо, звичайно, мама не проти". Дівчинка знову глянула мені у вічі, і її почервоніле на морозі обличчя осяяла усмішка. Така проста дитяча усмішка, така тепла, тепліша за зимове і за літнє сонце... Коли холодні пальці забирали в мене котика, який лише здивовано пискнув, а ставши дзвінком, голос говорив: "мама не проти", я теж посміхався.

Як я вже казав, з того дня пройшло майже півроку, але відчуття м'якої щирої радості, тепле незрозуміле враження я пам'ятаю і зараз.

Дитина, з якою за звичайних обставин я би і не заговорив, кошеня, яке випадково помітив у безлюдній частині старого парку...

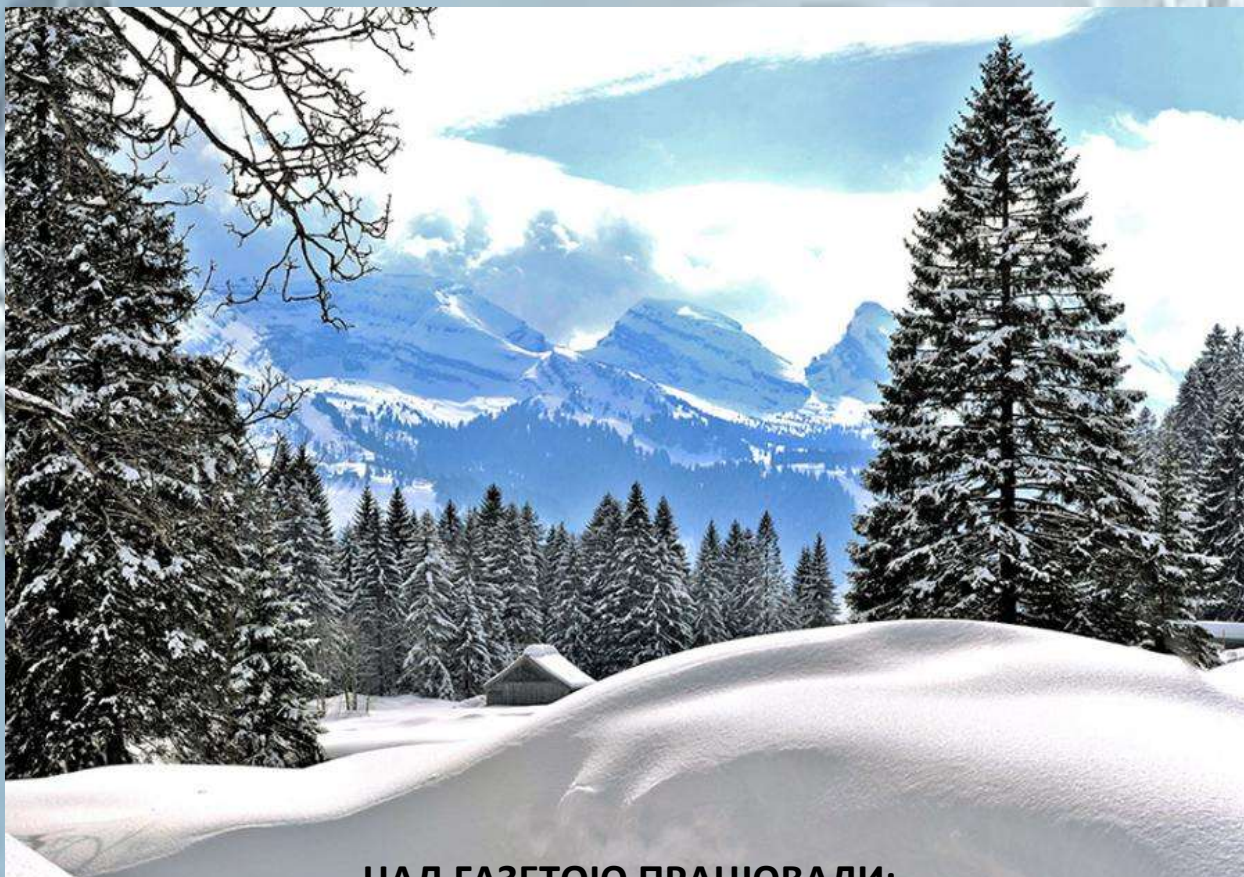
Найбільші дива відбуваються у звичайнісінькі дні. Дива, які ми робимо своїми руками.

Мірошніченко Марина

«Ахіллесова п'ята»

Газета Дніпропетровського обласного
медичного ліцею-інтернату «Дніпро»

НАД ГАЗЕТОЮ ПРАЦЮВАЛИ:

- **КУРАТОР – КАТУНОВА СВІТЛАНА ОЛЕКСАНДРІВНА**
- **ЛІТЕРАТУРНІ РЕДАКТОРИ – ЗАЯЦЬ ВАЛЕРІЯ, ШЕВЧЕНКО РУСЛАНА, МУСІНА ЯНА, ПІДГРЕБЕЛЬНИЙ ДМИТРО, ПОЛЬСЬКА ТАІСІЯ**
- **ТЕХНІЧНИЙ РЕДАКТОР ТА ДИЗАЙНЕР – ФІРСОВА НІНА (10-А)**
- **ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР – МІРОШНИЧЕНКО МАРИНА (10-А)**
- **ІДЕЯ ПРОЕКТУ – ГОРБЕНКО-ХВАСТУНОВА МАРИНА МИХАЙЛІВНА**